

200703181/1.

Datum uitspraak: 12 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/14734 en 07/14733 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Almelo, van 27 april 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 april 2007, verzonden op diezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 14 mei 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 2 klaagt appellant dat de voorzieningenrechter, door te overwegen dat de samenwerkingsplicht als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn) niet zo ver strekt dat de staatssecretaris een vreemdeling dient bij te staan bij het aantonen van de authenticiteit van documenten, heeft miskend dat voormeld artikel, anders dan de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), een samenwerkingsplicht oplegt en de staatssecretaris op grond hiervan verplicht is de Minister van Buitenlandse Zaken in te schakelen, indien de Koninklijke Marechaussee de authenticiteit van een document niet kan vaststellen.

2.1.1. Zoals de Afdeling meermalen heeft overwogen (recent in de uitspraak van 20 april 2007 in zaak no. 200700590/1; JV 2007/263) moet, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorshands worden aangenomen dat het in die uitspraak uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 tegen Nederland; JV 1998/45) voordoen.

2.1.2. Artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn luidt als volgt: "De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen".

2.1.3. Voor zover dit artikellid al een direct toepasbare norm zou inhouden, bestaat geen grond voor het oordeel dat de hierin opgenomen samenwerkingsplicht verder strekt dan dat de vreemdeling in de gelegenheid wordt gesteld om elementen ter staving van zijn asielverzoek in te dienen en de staatssecretaris, na te hebben gezien in hoeverre deze elementen relevant zijn en aanleiding geven dit verzoek in te willigen, het resultaat van de beoordeling daarvan, voordat een beslissing wordt genomen, mededeelt aan de vreemdeling, zodat deze de mogelijkheid heeft eventuele gebreken te herstellen.

Nu voorts uit dit artikellid, evenals uit artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, volgt dat de verzoeker zijn asielverzoek dient te staven met elementen, bestaat geen grond voor het oordeel dat, indien, zoals in het onderhavige geval, documenten, waarvan de authenticiteit niet is aangetoond, ter onderbouwing van een herhaalde aanvraag zijn overgelegd, de staatssecretaris gehouden zou zijn de vreemdeling tegemoet te komen door een deskundige in te schakelen om de authenticiteit hiervan te onderzoeken. Er is derhalve geen sprake van een voor appellant relevante wijziging van het recht.

De grief faalt.

2.2. Hetgeen in grieven 1 en 3 is aangevoerd, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, met verbetering van de gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk en mr. H.G. Sevenster, Leden, in tegenwoordigheid
van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

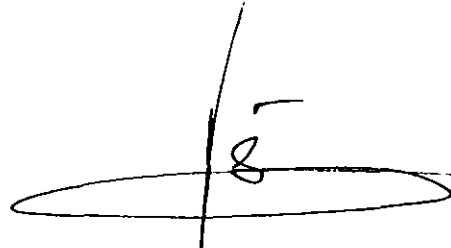
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 juli 2007

348-506.
Verzonden:

12 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across the middle, and a small 'S' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenzaken

nevenzittingsplaats Almelo

regnr. Awb 07/4734 BEPTDN/CM (vovo)

Awb 07/4733 BEPTDN/CM (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter

inzake

geboren op
van Zaïrese (Congolese) nationaliteit,
IND dossiernummer 0104.15.8009,
verzoeker,
gemachtigde: mr. M.B.J. Strooij, advocaat te Amsterdam;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. J.P. Guérain, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 28 maart 2007 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel ingediend. Bij besluit van 4 april 2007 heeft verweerder de aanvraag in een Aanmeldcentrum (AC) afgewezen. Bij brief van 4 april 2007, aangevuld bij schrijven van 17 en 19 april 2007, is daartegen beroep ingesteld en is tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

Het verzoek is ter zitting van 20 april 2007 behandeld. Verzoeker is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. Ter zitting was een tolk aanwezig.

2. Overwegingen

Ingevolge artikel 8:81 Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, door een partij in de hoofdzaak aan de voorzieningenrechter van de rechtbank een voorlopige voorziening worden gevraagd. De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van de verzoeker in afwachting van de beslissing op het beroep moet worden verboden.

Zaaknummer: Awb 07/14734 BEPTDN/CM en Awb 07147333 BEPTDN/CM

blad 2

Indien de voorzieningenrechter na de behandeling ter zitting van een verzoek om een voorlopige voorziening van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij, ingevolge artikel 8:86 Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de bij de rechtbank aanhangige hoofdzaak.

Aangezien verweerder de aanvraag heeft afgewezen in het AC dient tevens beoordeeld te worden of de aanvraag op zorgvuldige wijze binnen 48 uur is afgedaan.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat binnen de termijn van 48 proces-uren is beslist, nu de termijn is aangevangen op 29 maart 2007, het moment van ondertekening van het aanvraagformulier. In hetgeen verzoeker hier tegen heeft aangevoerd, te weten dat de procedure reeds op 17 januari 2007 is aangevangen, nu onder verwijzing naar de verklaring van de Koninklijke Marechaussee (KMAR) d.d. 17 januari 2007 de door verzoeker overgelegde documenten zijn beoordeeld, ziet de voorzieningenrechter geen reden verweerder hierin niet te volgen. Daartoe wordt als volgt overwogen.

Zoals de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) verschillende malen heeft overwogen valt uit artikel 69, tweede lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) af te leiden dat de 48-uurstermijn in ieder geval aanvangt op het moment waarop de aanvraag wordt ingediend, maar dat is gebleken dat de indiening van de aanvraag soms plaatsvindt nadat enig onderzoek heeft plaatsgevonden dat gericht is op de in te dienen aanvraag in welk geval moet worden aangenomen dat de 48-uurstermijn is gaan lopen met de aanvang van dat onderzoek. In het onderhavige geval is naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen sprake van een situatie waarin de aanvraag is ingediend nadat een op de aanvraag gericht onderzoek heeft plaatsgevonden. In casu is sprake van een situatie waarin een op de vorige aanvraag gericht onderzoek naar een aantal door verzoeker overgelegde documenten heeft plaatsgevonden, welke aanvraag vervolgens is ingetrokken door verzoeker. Dat verweerder bij de beoordeling van de huidige aanvraag gebruik maakt van de resultaten van dat onderzoek, maakt naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet dat de 48-uurstermijn met dat onderzoek is aangevangen.

Gelet hierop noch overigens is de voorzieningenrechter gebleken dat verweerder de aanvraag niet binnen 48 uur heeft afgedaan.

De voorzieningenrechter stelt vast dat het in de onderhavige procedure de beoordeling betreft van verzoeker herhaalde aanvraag. De eerste asielaanvraag dateert van 15 april 2001. Deze aanvraag is onherroepelijk afgewezen met de ongegrondverklaring van het beroep tegen het besluit van verweerder van 22 mei 2002 door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, bij uitspraak van 17 december 2003 (Awb 02/46488).

Op grond van artikel 4:6 Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden (nova) te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzend besluit een nieuwe aanvraag wordt gedaan. De voorzieningenrechter dient te beoordelen of zich na het eerdere besluit dergelijke nova hebben voorgedaan, die tot heroverweging noopten. Het maakt daarbij geen verschil of verweerder deze aanvraag inhoudelijk heeft beoordeeld, omdat buiten de aanwending van ingevolge de wet openstaande rechtsmiddelen eenzelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter kan worden voorgelegd. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze in het nationale recht neergelegde procedureregels niet tegen te werpen (uitspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998, in de zaak tegen Nederland, JV 1998/45 en ABRS 11 augustus 2004, AB 2004/406).

Zaaknummer: Awb 07/14734 BEPTDN/CM en Awb 07/147333 BEPTDN/CM

blad 3

Onder nova moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), behoorden te worden aangevoerd. Dit geldt tevens voor bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nova die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat berust.

Originele documenten waarvan de echtheid niet kan worden vastgesteld, of kopieën worden, indien verweerder zich daarop beroept, in beginsel niet aanvaard als objectieve bron. Voorts ligt het, gelet op het bepaalde in artikel 4:6 Awb in verbinding met artikel 31, eerste lid, Vw 2000, niet op de weg van verweerder om de valsheid van een ingebracht document aan te tonen.

Verzoeker heeft aan de herhaalde aanvraag de volgende stukken ten grondslag gelegd:

1. Fax van 24 november 2005 betreffende een klacht van de familie van verzoeker omtrent de behandeling van Met vertaling;
- 2.1 Handgeschreven brief van oom van 24 november 2005 met een uitleg van de situatie. Met vertaling;
- 2.2 Fax van 24 november 2005 betreffende een klacht van omtrent de behandeling van Met vertaling;
- 2.3 Nieuw origineel van de brief van de familie van verzoeker van 1 december 2003;
3. Verklaring van mw. van 9 januari 2006 omtrent de inbeslagname door de veiligheidsdienst van documenten. Met vertaling;
- 4.1 Brief advocaat van 21 juni 2006 aan Böhler advocaten. Met vertaling;
- 4.2 Autorisatie procureur Openbaar Ministerie (OM) te Kinshasa van 16 juni 2006. Met vertaling;
- 4.3 Origineel gecertificeerde kopie opsporingsbevel van 9 december 2005 betreffende verzoeker. Met vertaling;
5. Mail van verzoekers vader aan verzoeker van 3 juli 2006;
6. Kopie telefoonnummers uit het notitieboekje van verzoeker;
7. Kopie envelop Colikin.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat geen sprake is van nova in de zin van artikel 4:6 Awb.

Ten aanzien van de documenten als genoemd onder 1, 2 en 3 begrijpt de voorzieningenrechter het standpunt van verweerder aldus dat verweerder zich op het standpunt stelt dat de inhoud van de documenten niet kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust, zodat de documenten niet zijn aan te merken als nova in de zin van artikel 4:6 Awb. Verweerder acht daartoe redengevend dat deze documenten enkel betrekking hebben op de situatie van verzoekers oom, welke situatie in de eerste procedure geloofwaardig is geacht, en niet op verzoeker, terwijl de door verzoeker verwachte problemen vanwege de situatie van zijn oom destijds als onvoldoende zwaarwegend zijn aangemerkt voor een geslaagd beroep op vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft in beroep hiertegen geen gronden aangevoerd. Derhalve maakt de voorzieningenrechter verweerders overwegingen tot de zijne.

Zaaknummer: Awb 07/14734 BEPTDN/CM en Awb 07147333 BEPTDN/CM bladz 4

Voorts zijn de documenten als genoemd onder 4.1, 4.2 en 4.3 evenmin aan te merken als rechtens relevante nova als bedoeld in artikel 4:6 Awb.

De documenten als bedoeld in 4.1 en 4.2 zijn niet aan te merken als nova, nu hiervan blijkt het proces-verbaal van de KMAR d.d. 17 januari 2007 de authenticiteit niet is vast te stellen vanwege het ontbreken van referentiemateriaal. Derhalve kunnen deze documenten in beginsel niet worden aanvaard als objectieve bronnen. Dit, terwijl verzoeker – hoewel dat blijkt bestendige jurisprudentie van de ABRS (onder meer uitspraak ABRS d.d. 30 december 2004, 200409221/1) ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 op zijn weg lag – evenmin de authenticiteit aannemelijk heeft gemaakt. De enkele stelling dat verweerder geen concrete aanknopingspunten heeft aangedragen voor twijfel aan de deskundigheid van de advocaat van wie de brief als genoemd onder 4.1 afkomstig is, maakt niet dat verzoeker daarmee de authenticiteit van dat document aantoonde. Gelet hierop volgt de voorzieningenrechter verweerder in zijn standpunt dat de stelling van verzoeker dat brief als genoemd onder 4.1 dient ter ondersteuning van de documenten als genoemd onder 4.2 en 4.3 en dat hiermee een advocaat, een deskundige, heeft vastgesteld dat de documenten als genoemd onder 4.2 en 4.3 originelen zijn, niet leidt tot een ander oordeel met betrekking tot de authenticiteit van de documenten. Staan blijft immers dat de authenticiteit van de brief van de advocaat niet kan worden vastgesteld. Gelet op het vorenstaande faalt eveneens de stelling van verzoeker dat document 4.2 dient als ondersteunend document voor het opsporingsbevel, als genoemd onder 4.3.

Voorts blijkt uit voornoemd proces-verbaal dat van document 4.3 evenmin de authenticiteit kan worden vastgesteld, nu het document een kopie betreft. De stelling van verzoeker dat verweerder verder onderzoek had moeten en kunnen laten doen naar de authenticiteit, nu het document echtheidskenmerken bevat, te weten een stempel en zegel, volgt de voorzieningenrechter niet. Zoals reeds hiervoor is overwogen worden kopieën in beginsel niet aanvaard als objectieve bron en ligt het, anders dan door verzoeker is gesteld, niet op de weg van verweerder om nader onderzoek te doen naar de echtheid van het document, maar, ingevolge het bepaalde in artikel 4:6 Awb in verbinding met artikel 31, eerste lid, Vw 2000, op de weg van verzoeker om de echtheid van een document aan te tonen. Hierin is hij niet geslaagd. Met verweerder stelt de voorzieningenrechter vast dat de stempel en de zegel niet leesbaar zijn alsmede dat het documentnummer met de hand is ingevuld, hetgeen niet is betwist. Dit roept twijfels op omtrent de opmaak en herkomst van het document. Nader onderzoek is derhalve in dezen, wat van de mogelijkheid daartoe ook zij, niet geïndiceerd.

De stelling van verzoeker dat artikel 4 van de Definitierichtlijn een samenwerkingsverplichting inhoudt en dat verweerder verzoeker derhalve terzijde moet staan om het document op echtheid te onderzoeken middels een individueel ambtsbericht, treft geen doel. De voorzieningenrechter stelt vast dat artikel 4 van de Definitierichtlijn weliswaar een samenwerkingsverplichting inhoudt, in welk kader dient te worden beoordeeld of verweerder het besluit zorgvuldig heeft voorbereid, doch dat deze samenwerkingsverplichting niet zo ver strekt dat het toetsingskader van artikel 4:6 Awb niet van toepassing is. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter strekt de samenwerkingsverplichting in elk geval wel zover dat verweerder dient te reageren op de documenten en hetgeen door verzoeker is gesteld. Hier heeft verweerder ook aan voldaan. Zoals reeds hierboven is overwogen zijn de documenten onderzocht blijktens de verklaring van de KMAR d.d. 17 januari 2007, uit welk onderzoek naar voren is gekomen dat de authenticiteit van deze documenten niet is vast te stellen. Voorts is de voorzieningenrechter gebleken dat verweerder in het bestreden besluit reageert op de door verzoeker aangedragen argumenten voor de authenticiteit van deze documenten.

Zaaknummer: Awb 07/14734 BEPTDN/CM en Awb 07147333 BEPTDN/CM blad 5

Gelet op het vorenstaande behoeft hetgeen overigens omtrent deze documenten is aangevoerd geen bespreking meer en behoefte verweerder zich niet uit te laten over de op grond van document 4.3 geuite vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Voorts heeft verweerder ten aanzien van document 3 nog gesteld dat dit document niet kan worden aangemerkt als nieuw feit of veranderde omstandigheid (novum) in de zin van artikel 4:6 Awb, nu deze handelt over de inbeslagname van de documenten als genoemd onder 1 tot en met 4.3, welke documenten niet kunnen worden aangemerkt als nova. Verzoeker heeft hiertegen in eerste instantie niets aangevoerd. Eerst ter zitting heeft verzoeker gesteld dat dit document, in tegenstelling tot hetgeen verweerder stelt, niet ziet op de inbeslagname van het document als genoemd onder 4.3. Niet valt in te zien dat verweerder met een dergelijk, in wezen te, laat gedaan beroep zodanig in zijn processuele belangen wordt geschaad dat gesproken kan worden van een inbreuk op de goede procesorde, nu het verweerder reeds aanstonds duidelijk had kunnen zijn dat het document niet handelt over de inbeslagname van het document als genoemd onder 4.3. Vorenstaande doet niet af aan het inhoudelijke standpunt van verweerder dat door verzoeker niet is bestreden, gelet waarop de voorzieningenrechter zich hierover niet kan uitspreken en verweerdere overwegingen tot de zijne maakt.

Tevens heeft verzoeker niets aangevoerd tegen de stelling van verweerder dat de documenten als genoemd onder 5 en 6 niet zijn aan te merken als nova, nu document 5 niet van een objectieve bron is verkregen en document 6 geen asielrelevante betekenis heeft. Gelet hierop maakt de voorzieningenrechter ook deze overwegingen tot de zijne.

Met betrekking tot de vrees om bij terugkeer te worden opgepakt in welk kader de vingerslips worden ingeroepen, overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

De stelling van verzoeker dat verweerder is uitgegaan van de onjuiste vingerslips volgt de voorzieningenrechter niet. De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoeker in de zienswijze verwijst naar het op 16/17 januari 2007 opgemaakte dossier en stelt dat van dit dossier de vingerslips van verzoeker, met daarbij vermeld zijn persoonsgegevens en het aangekruiste hokje met daarbij asiel, onderdeel uitmaken. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder bij de beoordeling derhalve terecht de vingerslips betrokken die na de aanvraag d.d. 16 januari 2007 zijn afgenomen.

Evenmin volgt de voorzieningenrechter verzoeker in zijn stelling dat in strijd met artikel 3.119, aanhef en onder b, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) is gehandeld en geen nieuw voornemen is uitgebracht, dan wel dat in strijd met artikel 42, derde lid, Vw 2000 is gehandeld, nu de vingerslips niet zijn betrokken bij de besluitvorming.

Het bestaan van zowel de vingerslips uit 2004 als 2007 was reeds bekend voor het voornemen, doch deze vingerslips waren niet door verzoeker voor het voornemen aan de huidige herhaalde aanvraag ten grondslag gelegd, terwijl uit artikel 4:6 Awb volgt dat de aanvrager is gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden. Gelet hierop heeft verweerder hiermee geen rekening hoeven houden. Hoewel uit bestendige jurisprudentie van de ABRS volgt dat een vreemdeling met nova kan en mag komen zolang nog niet op de nieuwe aanvraag is beslist, nu de zienswijzeprocedure niet meer is dan een onderdeel van de bestuurlijke besluitvormingsprocedure, zoals voorgeschreven in artikel 39

Zaaknummer: Awb 07/14734 BEPTDN/CM en Awb 07/147333 BEPTDN/CM

blad 6

Vw 2000 en nader geregeld in artikel 3.115 tot en met 3.119 Vb 2000, betekent dit niet dat indien een vreemdeling in de zienswijze een voor hem nieuw feit aandraagt, welk nieuw feit in het onderhavige geval de vingerslips uit 2007 betreffen zoals reeds hiervoor is overwogen, artikel 3.119 Vb 2000 eist dat verweerder dan een nieuw voornemen uitbrengt.

Voorts is de voorzieningenrechter, in tegenstelling tot verzoeker, van oordeel dat verweerder niet in strijd heeft gehandeld met artikel 42, derde lid, Vw 2000, welk artikel beschrijft dat indien de aanvraag wordt afgewezen, in de beschikking wordt ingegaan op de zienswijze van de vreemdeling. De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder in het bestreden besluit is ingegaan op hetgeen verzoeker, zoals reeds hiervoor is vastgesteld, in de zienswijze heeft aangevoerd omtrent de vingerslips en dat verweerder in dezen een primair en subsidiair argument heeft aangedragen. Primair heeft verweerder immers overwogen dat de vingerslips niet kunnen worden aangemerkt als nova in de zin van artikel 4:6 Awb aangezien deze documenten ten tijde van de vorige herhaalde aanvraag zijn ingebracht en derhalve niet nieuw zijn. Subsidiair stelt verweerder zich op het standpunt dat deze vingerslips in combinatie met het door verzoeker aangehaalde ambtsbericht niet leiden tot een geslaagd beroep op artikel 3 EVRM. De voorzieningenrechter volgt verweerder hierin en maakt diens overwegingen dienaangaande tot de zijne.

Met betrekking tot het beroep op artikel 3 EVRM, overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

Zoals reeds hiervoor is overwogen moet de vreemdeling, die om bescherming vraagt, in de regel voldoen aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels, waaronder artikel 4:6 Awb en artikel 31, eerste lid, Vw 2000, zelfs indien sprake is van gedwongen terugkeer naar een land waar, naar gesteld, een risico bestaat op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of bestraffing. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan de noodzaak bestaan om deze regels niet tegen te werpen.

Zoals ook reeds hiervoor is weergegeven komt de voorzieningenrechter een zelfstandige bevoegdheid toe om te toetsen of er in casu bijzondere feiten en omstandigheden zijn op grond waarvan artikel 4:6 Awb niet kan worden tegengeworpen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is in het onderhavige geval geen sprake van zodanige omstandigheden.

Uit het voorgaande volgt dat verweerder zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van nova als bedoeld in artikel 4:6 Awb. Bovendien is evenmin gebleken van bijzondere op deze zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden, die nopen tot het buiten toepassing laten van artikel 4:6 Awb.

Verweerder heeft de aanvraag, gelet op het voorgaande, zonder schending van de zorgvuldigheid in de AC-procedure en onder verwijzing naar artikel 4:5 Awb afgewezen.

Het hiervoor overwogene brengt met zich dat het verzoek om een voorlopige voorziening dient te worden afgewezen. Gelet op hetgeen partijen, laatstelijk ter zitting, hebben aangevoerd en gezien de overgelegde stukken, is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de hoofdzaak. Het beroep wordt op voet van artikel 8:86 Awb ongegrond verklaard.

Zaaknummer: Awb 07/14734 BEPTDN/CM en Awb 07147333 BEPTDN/CM

blad 7

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van de voorlopige voorziening en het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

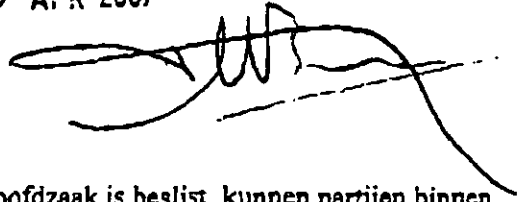
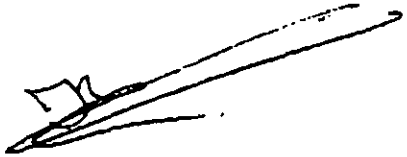
8. Beslissing

De voorzieningenrechter;

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.C. Berg en in tegenwoordigheid van K.M. van der Zalm als griffier in het openbaar uitgesproken op

27 APR 2007

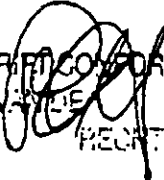

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 VW 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

27 APR 2007

VOOR AFSCRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

ADVOCATEN

KEIZERSGRACHT 560-562, 1017 EM, AMSTERDAM

TELEFOON 020-344 62 00, TELEFAX 020-344 62 01

E-MAIL: info@bfrw.nl

DR. BRITTA BÖHLER
 MARQ WIJNGAARDEN
 VICTOR KOPPE
 PROF. STIJN FRANKEN
 MICHEL PESTMAN
 CHRIJSE ZIJUR
 FLIP SCHÜLLER
 PROF. LIESBETH ZEGVELD
 DR. BART STAPERT
 LAURA JANSSEN
 MARTIJN STROOIJ
 FLORIMOND WASSENAAR
 MAKIM FERSCHTMAN
 VALÉRIE ESSENBURG
 JASPER PALM
 NIELS VAN WERSCH
 MARIEKE VAN EIK
 MICHEL UITERWAAL
 SUUS HOFMAN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2712	
B	- 4 MEI 2007
ZAAKNR.	3181
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

De Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 t.a.v. de voorzitter van de Raad van State
 Postbus 20019
 2500 EA DEN HAAG

Per telefax: 070 - 36 51 380
 (in totaal 13 pagina's)

Amsterdam, 4 mei 2007
 Onze ref. 20070487/MS

Direct tel.nr: 020-344 6294
 Direct faxnr: 020-344 6203

ADVOCATEN
 PROF. HANS ULRICH JESSURUN D'OLIVEIRA
 PROF. ANDRÉ NOLLAEMPER
 PROF. TIES FRANKEN

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake: / staatssecretaris van Justitie
 uitspraak van 27 april 2007 van de rechtbank Almelo (AWB
 07/14733)

Geachte voorzitter,

geboren te , van
 Congolese nationaliteit (hierna: appellant), voor deze zaak woonplaats kiezende
 te Amsterdam (1017 EM) aan de Keizersgracht 560-562, op het kantoor van
 Böhler Franken Koppe Wijngaarden Advocaten waarvan mr M.B.J. Strooij
 verklaart door hem bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen van dit
 hoger beroep middels het opstellen, ondertekenen en indienen van dit hoger
 beroepschrift;

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van 27 april 2007 van de
 rechtbank Almelo (AWB 07/14733), op diezelfde dag verzonden, waarbij het
 namens appellant ingestelde beroep tegen de beschikking op de asielaanvraag
 ongegrond is verklaard. Een kopie van de uitspraak gaat hierbij (bijlage 1).

Al hetgeen hangende de asielaanvraag en beroep door appellant is aangevoerd dient voor onderhavig hoger beroep als herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Grief één

1. Grief één richt zicht tegen de hierna geciteerde rechtsoverweging opgenomen op p. 4 van de bestreden uitspraak.

Voorts zijn de documenten als genoemd onder 4.1, 4.2 en 4.3 evenmin aan te merken als rechtens relevante nova als bedoeld in artikel 4:6 Awb.

De documenten als bedoeld in 4.1 en 4.2 zijn niet aan te merken als nova, nu hiervan blijkt het proces-verbaal van de KMAR d.d. 17 januari 2007 de authenticiteit niet is vast te stellen vanwege het ontbreken van referentiemateriaal. Derhalve kunnen deze documenten in beginsel niet worden aanvaard als objectieve bronnen. Dit, terwijl verzoeker - hoewel dat blijkt bestendige jurisprudentie van de ABRS (onder meer uitspraak ABRS d.d. 30 december 2004, 200409221/1) ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 op zijn weg lag- evenmin de authenticiteit aannemelijk heeft gemaakt. De enkele stelling dat verweerder geen concrete aanknopingspunten heeft aangedragen voor twijfel aan de deskundigheid van de advocaat van wie de brief als genoemd onder 4.1 afkomstig is, maakt niet dat verzoeker daarmee de authenticiteit van dat document aantoont. Gelet hierop volgt de voorzieningenrechter verweerder in zijn standpunt dat de stelling van verzoeker dat brief als genoemd

onder 4.1 dient ter ondersteuning van de documenten als genoemd onder 4.2 en 4.3 en dat hiermee een advocaat, een deskundige, heeft vastgesteld dat de documenten als genoemd onder 4.2 en 4.3 originelen zijn, niet leidt tot een ander oordeel met betrekking tot de authenticiteit van de documenten. Staan blijft immers dat de authenticiteit van de brief van de advocaat niet kan worden vastgesteld. Gelet op het vorenstaande faalt eveneens de stelling van verzoeker dat document 4.2 dient als ondersteunend document voor het opsporingsbevel, als genoemd onder 4.3.

Voorts blijkt uit voornoemd proces-verbaal dat van document 4.3 evenmin de authenticiteit kan worden vastgesteld, nu het document een kopie betreft. De stelling van verzoeker dat verweerder verder onderzoek had moeten en kunnen laten doen naar de authenticiteit, nu het document echtheidskenmerken bevat, te weten een stempel en zegel, volgt de voorzieningenrechter niet. Zoals reeds hiervoor is overwogen worden kopieën in beginsel niet aanvaard als objectieve bron en ligt het, anders dan door verzoeker is gesteld, niet op de weg van verweerder om nader onderzoek te doen naar de echtheid van het document, maar, ingevolge het bepaalde in artikel 4:6 Awb in verbinding met artikel 31, eerste lid, Vw 2000, op de weg van verzoeker om de echtheid van een document aan te tonen. Hierin is hij

4 mei 2007, pagina 3

niet geslaagd. Met verweerder stelt de voorzieningenrechter vast dat de stempel en de zegel niet leesbaar zijn alsmede dat het documentnummer met de hand is ingevuld, hetgeen niet is betwist. Dit roept twijfels op omtrent de opmaak en herkomst van het document. Nader onderzoek is derhalve in dezen, wat van de mogelijkheid daartoe ook zij, niet geïndiceerd.

toelichting

2. Ten aanzien van document 4.3 is namens appellant aangevoerd dat dit document een kopie betreft waarop een origineel stempel is aangebracht met als strekking kopie conform origineel. Dit staat niet in geschil.
3. Uit vaste door de rechtbank aangehaalde rechtspraak van uw ABRvS volgt dat kopieën van documenten nimmer een nieuw feit of veranderde omstandigheid in de zin van artikel 4:6 Awb kunnen opleveren. Uw ABRvS heeft zich echter - voor zover ondergetekende bekend is - nimmer uitgelaten over kopieën van documenten, zoals document 4.3, welke kopieën zijn voorzien van originele stempels waaruit blijkt dat de kopie conform het origineel is.
4. Het vorenstaande roept de rechtsvraag op of kopieën van documenten met daarop aangebracht stempels met als strekking kopie conform origineel evenmin een nieuw feit of veranderde omstandigheid kan opleveren.
5. Appellant beantwoordt deze vraag ontkennend. Ten onrechte heeft de rechtbank onder verwijzing naar rechtspraak van uw ABRvS geoordeeld dat document 4.3 op een lijn is te stellen met kopieën van documenten die niet zijn voorzien van originele stempels met als strekking kopie conform origineel. Immers, vaak zal door de betreffende overheidsinstantie het origineel niet worden afgegeven. Dit is ook de praktijk van uw ABRvS bij het toezenden van uitspraken. Niet het origineel van de uitspraak wordt toegezonden. Volstaan wordt met toezending van het afschrift van de uitspraak, waarbij 'eensluitend afschrift' namens de Secretaris van de Raad van State wordt getekend.
6. De Kmar heeft verklaard dat document 4.3 niet kan worden onderzocht. Dit is kennelijk onjuist. Zoals aangevoerd in de nadere gronden is door Kmar niet de originele aangebrachte stempel onderzocht en/of voor zover nodig vergeleken met eventueel aanwezig referentiemateriaal. Aan deze wezenlijke grond is de rechtbank zonder kenbare motivering aan voorbij gegaan.
7. Ten aanzien van document 4.1, de brief van de Congolese advocaat, is betoogd dat deze brief ter ondersteuning van document 4.2 en 4.3 is ingebracht, nu dit document inzicht geeft op de wijze waarop de advocaat aan document 4.2 en 4.3 is gekomen.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

4 mei 2007, pagina 4

8. Het vorenstaande roept de rechtsvraag op of van een document dat ter ondersteuning dient van andere documenten de echtheid dient vast te staan ten einde te kunnen dienen als ondersteunend document.
9. Appellant stelt zich op het standpunt dat deze rechtsvraag ontkennend dient te worden beantwoord. Immers, gezien de aard van het document – een brief van een Congolese advocaat - kan in dit geval op voorhand worden opgemerkt dat de echtheid hiervan onmogelijk door appellant kan worden aangetoond. Slechts verweerder is hiertoe in staat middels het inschakelen van zijn deskundige de minister van Buitenlandse Zaken.
10. Voorts roept het vorenstaande de rechtsvraag op of van een document, welk is ingebracht als deskundige bericht en waaruit op inzichtelijke en verifieerbare wijze uiteen is gezet hoe de inhoud van het document tot stand is gekomen, überhaupt de echtheid dient vast te staan, nu de inhoud van het document daartoe geen aanleiding geeft.
11. Ook deze rechtsvraag dient naar mening van appellant ontkennend te worden beantwoord, nu de inhoud van document 4.1 op inzichtelijke en verifieerbare wijze tot stand is gekomen.

Grief twee

12. Grief twee richt zich tegen de hierna geciteerde rechtsoverweging opgenomen op p. 4 van de bestreden uitspraak.

De stelling van verzoeker dat artikel 4 van de Definitierichtlijn een samenwerkingsverplichting inhoudt en dat verweerder verzoeker derhalve terzijde moet staan om het document op echtheid te onderzoeken middels een individueel ambtsbericht, treft geen doel. De voorzieningenrechter stelt vast dat artikel 4 van de Definitierichtlijn weliswaar een samenwerkingsverplichting inhoudt, in welk kader dient te worden beoordeeld of verweerder het besluit zorgvuldig heeft voorbereid, doch dat deze samenwerkingsverplichting niet zo ver strekt dat het toetsingskader van artikel 4:6 Awb niet van toepassing is. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter strekt de samenwerkingsverplichting in elk geval wel zover dat verweerder dient te reageren op de documenten en hetgeen door verzoeker is gesteld. Hier heeft verweerder ook aan voldaan. Zoals reeds hierboven is overwogen zijn de documenten onderzocht blijkens de verklaring van de KMAR d.d. 17 januari 2007, uit welk onderzoek naar voren is gekomen dat de authenticiteit van deze documenten niet is vast te stellen.

Voorts is de voorzieningenrechter gebleken dat verweerder in het bestreden besluit reageert op de door verzoeker aangedragen argumenten voor de authenticiteit van deze documenten.

toelichting

13. De vorenstaande rechtsoverweging roept de rechtsvraag op of verweerder op grond van de in de Definitierichtlijn neergelegde samenwerkingsverplichting gehouden was ook bijvoorbeeld verweerdskundige bij uitstek, de minister van Buitenlandse Zaken, in te schakelen.
14. Appellant stelt zich op het standpunt dat deze vraag bevestigend dient te worden beantwoord. Anders dan Vw legt de Definitierichtlijn verweerder een samenwerkingverplichting op. Deze verplichting vormt ten opzicht van de Vw een extra waarborg. Het gegeven dat verweerder gereageerd heeft op de ingebrachte documenten en aangedragen argumenten is een verplichting die reeds voortvloeit uit de Awb en de Vw en valt niet samen met de samenwerkingsverplichting. De samenwerkingsverplichting houdt in dat verweerder appellant de helpende hand biedt, door ook bijvoorbeeld de minister van Buitenlandse Zaken in te schakelen.

Grief drie

15. Grief drie richt zicht tegen de hierna geciteerde rechtsoverweging opgenomen op pp. 5-6 van de bestreden uitspraak.

De stelling van verzoeker dat verweerder is uitgegaan van de onjuiste vingerslips volgt de voorzieningenrechter niet. De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoeker in de zienswijze verwijst naar het op 16/17 januari 2007 opgemaakte dossier en stelt dat van dit dossier de vingerslips van verzoeker, met daarbij vermeld zijn persoonsgegevens en het aangekruiste hokje met daarbij asiel, onderdeel uitmaken. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder bij de beoordeling derhalve terecht de vingerslips betrokken die na de aanvraag d.d. 16 januari 2007 zijn afgenomen.

Evenmin volgt de voorzieningenrechter verzoeker in zijn stelling dat in strijd met artikel 3.119, aanhef en onder b, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) is gehandeld en geen nieuw voornemen is uitgebracht, dan wel dat in strijd met artikel 42, derde lid, Vw 2000 is gehandeld, nu de vingerslips niet zijn betrokken bij de besluitvorming.

Het bestaan van zowel de vingerslips uit 2004 als 2007 was reeds bekend voor het voornemen, doch deze vingerslips waren niet door verzoeker voor het voornemen aan de huidige herhaalde aanvraag ten grondslag gelegd, terwijl uit artikel 4:6 Awb volgt dat de aanvrager is gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden. Gelet hierop heeft verweerder hiermee geen rekening hoeven houden. Hoewel uit bestendige jurisprudentie van de ABRS volgt dat een vreemdeling met nova kan en mag komen zolang nog niet op de nieuwe aanvraag is beslist, nu de zienswijzeprocedure niet meer is dan een onderdeel van de bestuurlijke besluitvormingsprocedure, zoals voorgeschreven in artikel 39 Vw 2000 en nader geregeld in

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

4 mei 2007, pagina 6

artikel 3.115 tot en met 3.119 Vb 2000, betekent dit niet dat indien een vreemdeling in de zienswijze een voor hem nieuw feit aandraagt, welk nieuw feit in het onderhavige geval de vingerslips uit 2007 betreffen zoals reeds hiervoor is overwogen, artikel 3.119 Vb 2000 eist dat verweerder dan een nieuw voornemen uitbrengt.

Voorts is de voorzieningenrechter, in tegenstelling tot verzoeker, van oordeel dat verweerder niet in strijd heeft gehandeld met artikel 42, derde lid, Vw 2000, welk artikel beschrijft dat indien de aanvraag wordt afgewezen, in de beschikking wordt ingegaan op de zienswijze van de vreemdeling. De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder in het bestreden besluit is ingegaan op hetgeen verzoeker, zoals reeds hiervoor is vastgesteld, in de zienswijze heeft aangevoerd omtrent de vingerslips en dat verweerder in dezen een primair en subsidiair argument heeft aangedragen. Primair heeft verweerder immers overwogen dat de vingerslips niet kunnen worden aangemerkt als nova in de zin van artikel 4:6 Awb aangezien deze documenten ten tijde van de vorige herhaalde aanvraag zijn ingebracht en derhalve niet nieuw zijn.

toelichting

16. Ook de rechtbank geeft hier blijk de herhaalde asielaanvraag verkeerd te lezen, voor zover de aanvraag is gebaseerd op de overgelegde vingerslips. Net als verweerder is de rechtbank niet van de vingerslips afgenomen op 27 mei 2004 uitgegaan, maar van de vingerslips die verweerder in 2007 heeft afgenomen.
17. Deze kennelijk onjuiste lezing brengt met zich dat aan de daarop gebaseerde gronden, waaronder de aangevoerde schending van artikel 3.119 Vb, ten onrechte aan voorbij is gegaan.

Conclusie

Redenen waarom appellant zich wendt tot uw ABRvS met het verzoek dit hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank Almelo te vernietigen, de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, dan wel de zaak zelf af te doen en alsnog het beroep gegrond verklaren, kosten rechtens.

Hoogachtend,

M.B.J. Strooij

bijlage